

for at besvære den danske Søfart med urimelige Byrder netop var Hensynet til, at man ikke ventede, at der i Norge og Sverige vilde blive truffet tilsvarende Foranstaltninger, og at man saa over for de konkurrerende Nationer paa Søfartens Omraade ikke vilde behyrde den danske Søfart dermed. Dette Hensyn vilde jo falde bort, dersom man var vis paa, at saadanne Regler ikkeattes i Kraft her til Lands, uden at der fandtes tilsvarende Regler for den norske og svenske Søfart. Jeg skal kun henstille denne Tanke til Overvejelse, om man muligvis tror, at man kunde finde sig bertrygget derved, men det maa jo tages under nøjere Overvejelse. Som Led i Spørgsmaalet om usødygtige Skibe maa jeg nævne § 87, som har været stærkt paa Dntale i det andet Ting, nemlig Spørgsmaalet om den Afgang, der maa gives Mandskabet til at foranledige Besigtigelse af et Skib, som Mandskabet selv anser for usødygtigt. Man har troet, at der ikke var givet tilstrækkelig Bertryggelse i Lovforslagets § 87, naar det hedder, at naar Flertallet af Mandskabet fremsætter Begøring om Besigtigelse, er Skipperen forpligtet til at lade den foretage. Man har ment, at man skulde gaa videre, at Flertallet ikke var nok, og at end ogsaa et Mindretal skulde kunne forlange noget saadant. Jeg skal dog i den Henseende gøre opmærksom paa, at der var Folketinget den Gang tilfreds med, at det blev Flertallet, der havde denne Myndighed, og saaledes blev det vedtaget her ved 2den Behandling af Loven om de usødygtige Skibe. Vi udstemte den Gang Bestemmelsen om, at der til dette Flertal ogsaa skulde slutte sig en Befalingsmand om Bord, for saa vidt der var flere end Kaptajnen, og denne Bestemmelse er nu gældende i den svenske Sölov, efter hvilken der altsaa skal være en Befalingsmand med i dette Flertal; men Regeringens Lovforslag har kun det samme, som Tinget her stemte for i 1880, nemlig at det skal være et Flertal. Nu vil man imidlertid sige at den Gang havde man Bestemmelsen om Inspektørerne, der havde at foretage Tilsyn med usødygtige Skibe, og deri laa altsaa foruden Mandskabets Ret en vis Bertryggelse. Det er ogsaa rigtigt, men jeg skal dog ved Siden deraf ogsaa gøre opmærksom paa, at der i de Bestemmelser, der slutte sig til § 87, gives Mandskabet en større Ret, end der blev forudsat i 1880. Det hedder nemlig der, at de kun paadrage sig Ansvar ved at klage, for saa vidt det maa siges, at deres Klage har været urimelig, at der ingen rimelig Grund har været for den. I 1880 gik det kun ud paa, at dersom det ved Besigtigelsen viste sig,

at Klagen var ugrundet, skulde de betale Erstatning eller i alt Fald betale Omkostningerne ved Besigtigelsen. Man vil let se, at naar man lader dette falde, naar man i Stedet for „ubegrundet Klage“ sætter „urimelig Klage“ vil der være gjort et væsentlig Skridt, og at Flertallet af Mandskabet efter dette Lovforslags § 87 vil have meget lettere Afgang til at forlange en Bestatigelse, naar de veed, at de kun kunne straffes, for saa vidt det viser sig ved Undersøgelsen, at deres Klage har været ganske urimelig. Det forekommer mig dog nok, at der ikke er Grund til at udsætte Skibet for en urimelig Standsning eller Stopning. Jeg ser derfor ikke rettere end, at § 87 maa siges i alt væsentligt at stemme overens med, hvad vi her stemte for i 1880. Ja, jeg skal indskrænke mig hertil. Synspunktet for mine Bemærkninger har jo i det væsentlige kun været dette at gøre opmærksom paa de Uoverensstemmelser, der ere mellem Sölovsforslaget, som det foreligger for os, og den nu gældende svenske Lov, og at der altsaa kan være Hensyn, der gøre, at man mulig kunde komme til at nærne sig mere til Overensstemmelse i den scandinaviske Lovgivning, end selve Forslaget har, og tillige gøre opmærksom paa, at hele Afsnittet, der omhandler Mandskabet, er ikke at betragte som et Led af den fælles Lovgivning, men er kun en Reform, en Revision af de nuværende Love, der gælde i Danmark, en Revision, som forekommer mig væsentligst at gaa i human Retning.

C. Sage: Der vil ikke være nogen Uenighed om, at det Lovforslag, der her foreligger, er et stort og betydningsfuldt Arbejde. Alle ville erkende, at det gør de Mand Væ, der have haft den væsentlige Del i dets Udarbejdelse. Forslaget famler jo i sig de mange Bestemmelser, som hidtil have været spredte, angaaende de mangeartede Forhold, der henhøre under Sölovgivningen. Det kodificerer disse forskellige Regler og erstatter dem paa mange Punkter med ny, hvor de ere blevne forældede. Det udfylder Sakuner og giver klare og bestemte Regler, hvor der hidtil har været Tvivlsmaal. Alt dette er en stor Fordel, og der er heller ingen Tvivl om, at Lovforslaget i det væsentlige, i de store Træk, maa siges at ramme det rette, at være gennemgaaende et fortreffeligt Arbejde. For en Sag som denne tror jeg derfor sikkert, at man kan vente en rolig og fredelig Gang gennem den lovgivende Forsamling. Der er ikke noget Spørgsmaal, der kan rejse Videnskaberne eller give Anledning til Stridigheder af politisk Karakter.